

ศิราพัชร

อัญมณีแห่งมินาลิน

ไรวินทร์

ร่วมผจญภัยไปกับเขาและเธอ สู่ดินแดนแห่งจินตนาการ

ศิราพัชร

อัญมณีแห่งมินาลิน

โรวินทร์

ศิริพัชร อัญมณีแห่งมินาลิน
เขียนโดย : ไรวินทร์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ไรวินทร์

ศิริพัชร อัญมณีแห่งมินาลิน.-กรุงเทพฯ : 'ซาริน', 2552

360 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-611-7077-05-0

บรรณาธิการอำนวยการ : อนันต์ ประภาโส

บรรณาธิการบริหาร : ศรินยา พรหมคำ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภูษิต รอดดารา

กองบรรณาธิการ : ธนกร เนียมศิริ

ศิลปกรรม : สมาร์ทเฮด กรู๊ป

ออกแบบปก/ภาพประกอบ : ลุงอู๋แอนต์เดอะแก๊งค์

พิสูจน์อักษร : อมรรักษ์ เสนสาย

พิมพ์ที่ : บริษัท อัลฟ่า มิเลินเนียม จำกัด

'ซาริน' สำนักพิมพ์

31/213 หมู่บ้านพฤษาวิลเลจ 1 ต.บึงคำพร้อย อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12150

โทรศัพท์ 02-192-3060 โทรสาร 02-192-3280 www.sipprapa.net

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 ม.2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-449-9560 www.naiin.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

คำนำ

กว่าจะมาเป็น คีราพัชร ัญญมณีแห่งมินาลิน หากตัวละครเป็นคนที่มีความจริง ๆ ที่มีใจเป็นเพียงตัวละครในนิยาย นางเอกคนนี้คงต้องเดินขึ้นที่ว่าการอำเภอเพื่อขอเปลี่ยนชื่อเป็นว่าเล่น

จากเดิมผู้เขียนอยากให้นางเอกชื่อ ธนัชชา ซึ่งแน่นอนย่อมมีที่มาของชื่อ แล้วก็เปลี่ยนใจตั้งให้ใหม่ เป็นธัชชา จนมาเป็น “ลำธาร” จึงได้รู้สึกว่าการตั้งชื่อไม่ต่างกับนิยายเรื่องนี้ที่กว่าจะตั้งชื่อได้ ผู้เขียนก็ต้องใช้วิชาไสยาสมนิไปหลายตลบ

คีรา แปลว่า น้ำ พัชร คือ เพชร ชื่อนี้ผู้เขียนจึงรู้สึกว่าการตั้งชื่อดีที่สุด

ลำธาร ผู้หญิงเก่งที่เลือกทางเดินชีวิตของตัวเองโดยเอาหัวใจเป็นเดิมพัน โดยมีหัวใจอีกดวงหนึ่งซึ่งมันคงในความรักคอยดูแล การเดินทางในเส้นทางชีวิตของคุณหมอสาวจากเมืองไทยไปสู่ดินแดนอันลึกลับจึงไม่โดดเดี่ยว แรงบันดาลใจในการเขียนนิยายเรื่องนี้มาจากการ์ตูนที่ได้อ่าน ๆ ๆ และอ่านนิยายของคนอื่นมามากมาย จนอยากมีนางเอกและพระเอกในจินตนาการของตัวเอง “มินาลิน” จึงถูกจินตนาการขึ้นมาให้เป็นแผ่นดินแห่งความรักของคนสองคนที่มีหัวใจตรงกัน มีความมั่นคงในรักเหนียวแน่นด้วยกัน

จึงอยากเชิญชวนคุณผู้อ่านได้ลองเข้าไปสัมผัสความรักของพวกเขาในคว้นแห่งจินตนาการของผู้เขียนด้วยกันในหน้าถัดไป

แต่ทุกดวงใจที่มีรัก

ไวรินทร์

1

เสียงระฆังลมที่แขวนอยู่บนชายคาของคฤหาสน์แห่งมินาลิน ถูกลมพัดดังกริ่งกริ่งคล้ายเสียงดนตรี เมื่อมองผ่านหน้าต่างออกไป นอกห้องนอน แสงนวลๆ ของคืนวันเพ็ญดูอ่อนหวาน แต่บรรยากาศแสนสบายในค่ำคืนนี้ไม่ได้ทำให้วาสนิผู้นำแห่งแคว้นมินาลินหลับได้ เขาลุกขึ้นมามองดวงจันทร์อยู่นานแล้ว...ไม่รู้ว่าเพราะอะไร คืนนี้จึงรู้สึกไม่เป็นสุข

เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ทุกอย่างยังคงสงบเงียบ ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ผู้นำแคว้นหนุ่มใหญ่วัยห้าสิบเศษทอดสายตามองแสงนวลๆ ของดวงจันทร์แล้วถอนหายใจ ก่อนจะเดินกลับไปยังเตียงนอนเขาค่อยๆ หย่อนตัวลงบนเตียงอย่างแผ่วเบาเพราะเกรงว่าคนที่นอนหลับไหลด้วยความสุขอยู่ข้างๆ จะตื่นจากห้วงนิทรา เขาค่อยๆ ดึงผ้าห่มที่หลุดอยู่ข้างกายของเธอมาห่มให้แล้วมองใบหน้าที่อ่อนหวานนั้นด้วยความรัก

ชเนตตี ผู้หญิงคนเดียวที่ได้ครอบครองหัวใจของเขาตั้งแต่เริ่มแตกหนุ่ม เขาไม่เคยลืมวันแรกได้รู้จักกับเธอ...มารดาของเธอเป็นเพื่อนกับท่านแม่ของเขา เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่เรียบร้อยอ่อนหวาน กิริยาอันนุ่มนวลทำให้เขาหลงรักเธอในทันทีที่ได้พบหน้า จากวันนั้นจนถึง

วันนี้ เกือบยี่สิบปีที่เขาและเธอครองรักกันมา ยิ่งได้รู้จักเธอมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งรักผู้หญิงคนนี้มากขึ้นเรื่อยๆ บนความอ่อนหวานของชเนตตี ยังมีความเด็ดเดี่ยวและความโอบอ้อมอารีที่เป็นคุณสมบัติอันดีเยี่ยมของสตรีหมายเลขหนึ่งแห่งแคว้นมินาลิน แคว้นอิสระเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ระหว่างจุดเชื่อมต่อของสี่ประเทศคือ ไทย ลาว พม่า และจีน เป็นแคว้นที่อุดมไปด้วยทรัพยากรที่มีค่ามหาศาล

นั่นคือ...เพชร...

วาลินล้มตัวลงนอนซบๆ เธอ มือข้างหนึ่งโอบเธอไว้เบาๆ ทำไมคืนนี้เขารู้สึกวังเวงในหัวใจอย่างหาสาเหตุไม่ได้...เขากระชับอ้อมแขนแน่นขึ้นประหนึ่งจะเรียกหาความอบอุ่นจากเธอเพื่อขจัดความรู้สึกอ้างว้างที่ไม่มีสาเหตุ จนคนที่หลับอยู่ขยับตัว

“นอนไม่หลับหรือคะ” ชเนตตีปรือตาขึ้นมองคนที่กอดเธอไว้

“ใช่จ้ะ ขอโทษที่ทำให้น้องหญิงตื่น” ชเนตตีมีชื่อเรียกกันเล่นๆ ในหมู่ญาติว่าหญิง ครั้นได้รู้จักกันเขาก็เรียกเธอว่าน้องหญิง ชื่อนี้จึงเป็นชื่อเฉพาะที่มีเพียงเขาคนเดียวที่เรียก

“มีเรื่องไม่สบายใจหรือเปล่าเล่าให้น้องฟังได้นะ”

“ไม่มีอะไรนะ เพียงแต่ไม่รู้ว่าทำไมคืนนี้พี่รู้สึกอึดอัด พยายามข่มตานอนแต่ไม่หลับสักที น้องหญิงนอนต่อเถอะ พี่จะออกไปเดินเล่นที่ระเบียงสักพัก”

“ต้องการคนเดินเป็นเพื่อนหรือเปล่าคะ”

“ไม่ล่ะจ้ะ น้องหญิงนอนเถอะ พี่ไปเดินตากลมเดี่ยวเดียวตาโดนลมอาจจะทำให้หลับได้ง่าย” เขาก็มลงจุ่มพิตแก้มของเธอเบาๆ ชเนตตีสบตาแล้วยิ้มให้สามีด้วยความรัก

“คะ แต่ถ้าเปลี่ยนใจอยากมีคนเดินเล่นด้วยก็ปลุกน้องได้นะคะ”

“ครับผม คุณน้องหญิงที่รัก”

วาสินก้าวเท้าลงจากเตียง พาร่างกำยำสมวัยออกมายังระเบียง
เขาเดินวนไปมาอยู่ตรงนั้นหลายรอบแล้วจึงทรุดนั่งลงที่เก้าอี้ มอง
ดวงจันทร์อย่างเหม่อลอย พระจันทร์คืนนี้ทำไมมันดูเศร้า ๆ หรือเป็น
เพราะอากาศของโลกปัจจุบันมันแปรปรวนกันแน่ เขาถึงได้รู้สึกเช่นนั้น...
ทันใดนั้น...

ปัง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ!!!!

ปัง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ!!!!

เสียงปิ่นกอลดังรัวขึ้นสองครั้ง ดึงเอาภวังค์ของผู้นำแคว้นกลับสู่
สภาพความจริง

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ พี่ชาย” เสียงของสตรีที่หลับอยู่ในห้อง
ร้องขึ้นมาด้วยความตกใจ วาสินรีบวิ่งกลับเข้าไปกอดภรรยาไว้แน่น

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน นอนอยู่ในห้องนี้แหละ อย่าออกไปไหนเป็น
อันขาด”

ไม่รอฟังคำตอบจากคนที่กำลังตื่นกลัว วาสินวิ่งออกจากห้องนอน
อย่างรวดเร็ว ทันทีที่เห็นผู้บัญชาการทหารของแคว้นถือปืนวิ่งเข้ามาหา
เขาด้วยท่าทางตื่นตระหนก เขาก็ถามขึ้นอย่างร้อนรน

“เกิดอะไรขึ้นรี ท่านไพร่พล?”

“ท่านดาร์ธนครีบท่านผู้นำ!! ...ท่านดาร์ธนยกพวกเข้ามาล้อม
คฤหาสน์และฆ่าชาวบ้านตายไปหลายคนแล้วครับ”

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมฉันเพิ่งจะรู้... เพิ่งจะได้ยินเสียงปืน”

“กระผมเองก็เพิ่งรู้ก่อนหน้าท่านไม่ถึงสิบนาทีครับ พวกเขา
ใช้ทหารจากหน่วยไหนไม่ทราบ อาจจะทำกำลังมาซ่อนสุขุมอยู่ในบ้าน
ของท่านดาร์ธนก่อน จึงประชิดคฤหาสน์แห่งมินาลินได้ในเวลาอันรวดเร็ว
เช่นนี้ แล้วยังฆ่าชาวบ้านที่พบเห็นทุกคนด้วย ตอนนี้กำลังปะทะกับ

ทหารยามอยู่ครับ กระผมเรียกกำลังเสริมแต่พวกมันปฏิบัติกรวดเร็วมาก ตอนนี้เข้ามาในบริเวณด้านหน้าของคุกหาสน์แล้วครับ...ทหารของเราด้านมันไม่อยู่ ไม่รู้ว่าเอากำลังมาจากไหน ชำนาญการบบแบบกองโจรอย่างยิ่ง”

“มันต้องการอะไร”

วาสิณถามด้วยความสงสัย ดาร์ธผู้มีตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าฝ่ายเศรษฐกิจที่คุมการผลิตเหมืองเพชร กุมอำนาจเศรษฐกิจทั้งหมดของแคว้นมินาลิน เป็นตำแหน่งที่ไม่น้อยหน้าใครเลย มีอำนาจเต็มมือรองจากวาสิณ ที่สำคัญดาร์ธคือเพื่อนรักที่ร่ำเรียนมาด้วยกัน และเป็นคนที่ท่านพ่อของเขาซุบเสียงให้เติบโตมาพร้อมกับเขา มีเหตุผลอะไรที่เขาต้องทำแบบนี้

“มันอยากได้ตำแหน่งผู้นำแคว้นอย่างนั้นหรือ”

“ไม่น่าจะมีเหตุผลอื่นเลยครับท่าน” เมื่อสิ้นคำพูดของนายทหารคูใจ วาสิณก็เริ่มเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น มันเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิดเลยแม้แต่น้อย แต่ตอนนี้จะเสียเวลาในการค้นหาเหตุผลคงไม่ได้แล้ว

“สรุปสถานการณ์ตอนนี้หน่อยท่านไพร่สนท”

“สถานการณ์ตอนนี้เราเสียเปรียบ เพราะฝ่ายโน้นรู้หมดว่าเรามีกำลังเท่าไร กำลังหลักอยู่ตรงไหน มันควบคุมได้หมดแล้ว และกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่ครับ กระผมให้ทหารด้านทานเอาไว้และมาแจ้งข่าวให้ท่านผู้นำทราบ”

“ทำไมมันรวดเร็วปานนั้น เราตอบโต้อะไรไม่ได้เลยรี”

“พวกมันปฏิบัติการเร็วมาก คล้ายพวกคอมมานโด เวลาไม่ถึงชั่วโมงเท่านั้นเองครับท่านที่พวกมันลงมือ กระผมคิดว่าท่านหนีไปก่อนจะเป็นการปลอดภัยที่สุด ทางนี้ผมกับจักราชจะด้านทานเอาไว้ก่อน ท่านพานายหญิงและนายน้อยหนีไปก่อนเถอะครับ”

“ฉันจะหนีได้อย่างไรไพร่สนท ต้องอยู่และสู้กับพวกมันใน

ฐานะที่ฉันเป็นผู้นำ...และฉันขอสิ่งว่าท่านจะต้องดูแลนายหญิงและ
วชิรีให้ปลอดภัยที่สุดแทนฉัน ทั้งหน้าที่อื่นทั้งหมดที่นี้ไว้ให้ฉัน...ไปได้
แล้วท่านไพรสณฑ์”

วาสิณผลุนผลันเข้าไปในห้องนอนคว่ำป็นคูชีพออกมา ในขณะที่
คนที่ถูกเรียกว่านายหญิงยังคงนั่งตัวลั่นมองดูสามีด้วยความตกใจ

“น้องหญิงฟังพี่...ไปเรียกวชิรีให้เตรียมตัวหนีไปกับไพรสณฑ์
รีบเก็บเอาสิ่งของมีค่าที่มีทั้งหมดไปด้วย ให้ไพรสณฑ์คุ้มครองน้องหญิง
และลูกให้ปลอดภัยก่อน ทางนี้พี่จะดูแลเอง ไพรสณฑ์จะจัดการทุกอย่าง
ให้ น้องหญิงและลูกจะปลอดภัย”

คนถูกสั่งให้หนีน้ำตาไหลริน ไม่ได้ตอบใด ๆ ทั้งสิ้น เธอวิ่งมากอด
สามีอันเป็นที่รักแล้วกระซิบสัญญา

“พี่ชาย น้องทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น น้องได้ยินทุกคำพูดที่ท่าน
ไพรสณฑ์พูด น้องรับรู้ได้ว่ามันเลวร้าย น้องสัญญาว่าจะดูแลลูกของเรา
ให้ดีที่สุด และเราจะต้องได้กลับมาที่นี้อีก น้องจะรอพี่วาสิณของน้อง
ขอให้พี่ดูแลตัวเองด้วย”

“น้องหญิงของพี่ สมแล้วที่พี่เลือกเธอ ผู้หญิงที่ฉลาดเข้าใจ
อะไรได้ง่าย ไม่เคยทำให้พี่ลำบากใจเลย ฝากดูแลลูกของเราให้ดี วันหน้า
เขาจะต้องเป็นผู้นำของมินาลีนิอันมั่งคั่งแห่งนี้แทนพี่ รีบไปได้แล้ว พี่
จะออกไปสั่งการต่อต้านดาารัณด้วยตัวเอง”

วาสิณสวมกอดขเนตตีภรรยาอันเป็นที่รักยิ่งของเขาแนบอก
อีกครั้ง

“พี่รักน้องหญิงเหลือเกิน ดูแลลูกของเราให้ดี แล้วเราจะได้พบกัน
ไปเถอะยอดรัก ขอให้น้องหญิงปลอดภัย” แล้วหันหลังกลับวิ่งออกไป
นอกห้อง

ไพรสณฑ์รอรับสองแม่ลูกอยู่หน้าห้องเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งใน
ทันที เวลาวิกฤตเช่นนี้การทำตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด

คือสิ่งจำเป็นที่สุด

ผู้ที่ถูกเรียกน้องหญิงนั้นรูปร่างดูบอบบางเหลือเกิน แต่ในความ เป็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ชเนตตีหญิงวัยสี่สิบยามนี้มีท่าทางสุขุมและ เด็ดเดี่ยว เธอรีบเปลี่ยนชุดที่สวมใส่จากชุดนอนที่พลิ้วหวานมาเป็นชุด กางเกงกับเสื้อสีดำทะมัดทะแมง สมบัติมีค่ามากคงไม่มีอะไรเกินเพชร เธอเปิดเซฟกวาดเครื่องเพชรทั้งหมดลงเป็สนาม แล้วหันไปหยิบ รองเท้าบูทมาวางไว้บนเตียง กอดนิ้วไปที่ส้นรองเท้า แผ่นพลาสติกแข็ง สีดำติดตัวออกมาเผยให้เห็นว่า มันถูกออกแบบมาเพื่อซุกซ่อนของมีค่า แน่นนอน เพชรเม็ดใหญ่ที่สุดที่แคว้นนี้ชุดพบเมื่อห้าปีก่อนถูกจับยึดเข้าไป ในในส้นรองเท้า และเม็ดอื่นๆ ที่ขนาดไม่ต่างก็นักถูกใส่ตามลงไป ด้วยความเร่งรีบ เธอกดมันปิดและสวมมันเข้ากับเท้าที่เปลือยเปล่า ด้วยความรวดเร็ว ก่อนที่จะถลาไปยังห้องถัดไปซึ่งเป็นห้องของวชิร ลูกลชายวัยสิบหกปี

แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปกลับพบกับความว่างเปล่า เธอวิ่งกลับมาเพื่อขอความช่วยเหลือจากสามี

“พี่วาสิณ วชิรหาย...”

เสียงของเธอหลุดหายเข้าไปในลำคอ เพราะตรงหน้าของเธอ คือสองพ่อลูกที่ถือปืนยื่นคู่กันอยู่ แสดงให้เห็นว่าทั้งสองคนพร้อมรบ

“วชิรไปกับเถอะลูก”

“แม่ครับ จะทิ้งพ่อไปได้อย่างไร”

ผู้เป็นพ่อขยิบตาให้คนที่เขาเรียกน้องหญิง เท่านั้นเธอก็วิ่งเข้ามาคว้าข้อมือลูกชายให้วิ่งตามเธอไปอย่างรวดเร็ว ตามติดด้วยไพโรสแนทท์ ทหารคูใจของสามี

“แม่ครับ...”

“อย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้ เวลาคับขันเราต้องเชื่อพ่อเท่านั้น”

ชเนตตีพาลูกชายวิ่งไปยังด้านหลังตึก ซึ่งเป็นที่จอดของรถ

ขับเคลื่อนสี่ล้อยี่ห้อหรือจากยุโรป พร้อมส่งกุญแจให้กับไพโรสณฑ์เพื่อ
ทำหน้าที่สารตีพาเธอและลูกออกไปยังที่ปลอดภัย

“หากเราออกไปทางประตูหลังจะเสี่ยงต่อการเจอกับกองกำลัง
ของท่านดาร์ธัน กระผมว่าเราแฝงตัวหลบออกไปโดยไม่ใช้รถแล้วไป
หารถเอาข้างหน้าจะปลอดภัยกว่า”

“ไม่เป็นไร ฉันมีทางลับ ท่านขับรถเถอะ เส้นทางออกจาก
คฤหาสน์ฉันจะจัดการเอง”

ทั้งสามคนกระโดดขึ้นรถ ซเนตตีก็กรีโมท พื้นที่ตรงที่รถจอดอยู่
เคลื่อนตัวลงไปยังชั้นใต้ดิน เบื้องหน้าเป็นอุโมงค์ยาวที่รถสามารถผ่าน
ได้

“ขับเข้าอุโมงค์ไปเลยเดี๋ยวมันจะไปโผล่ที่ท้ายเหมือง จากนั้น
การหาทางหนีขึ้นอยู่กับท่านแล้ว ท่านไพโรสณฑ์”

ไพโรสณฑ์ปฏิบัติตามทันที เมื่อรถแล่นเข้าไปในอุโมงค์แล้ว
ซเนตตีก็กรีโมทซ้ำทำให้พื้นถุกยกขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งเดิมทันที เบื้องหลัง
ของเธอจึงเป็นเพียงเงามืดของผนังอุโมงค์เท่านั้น

“เราจะหนีไปที่ไหนกันดีท่านไพโรสณฑ์”

“กระผมจะพาไปหลบอยู่กับญาติของกระผมที่หมู่บ้านบรรณ
โสพิต อยู่ห่างจากตัวเมืองออกไปประมาณร้อยกิโลเมตรครับ แล้วค่อย
คิดต่อว่าจะไปหลบที่ไหนถึงจะปลอดภัย”

“ใช้เวลาเดินทางนานไหมกว่าจะถึง”

“ประมาณสี่ชั่วโมงคงจะถึง เพราะเราจะไปเส้นทางหลักไม่ได้
ต้องลัดเลาะไปตามเขาเป็นเส้นทางเกวียน” ไพโรสณฑ์ ทหารคนสนิท
ของผู้นำแห่งแคว้นมินาลินพาสองแม่ลูกมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ เสียง
วิทยุสื่อสารของไพโรสณฑ์ดังเป็นจังหวะ คล้ายเป็นการส่งรหัส

“วิทยุรับได้หรือเปล่าท่านไพโรสณฑ์” เด็กหนุ่มลูกชายผู้นำแคว้น
ถามด้วยความสงสัย

“ไม่ได้ครับ กระผมเปิดไว้เพื่อฟังเสียงจากทางมินาลิน แต่ก็ยังไม่
ไม่มีสัญญาณเข้ามาเลยครับ”

“นั่นเราก็คิดต่อท่านพ่อไม่ได้เลยใช่ไหมครับ”

“ครับผม” นายทหารคู้ใจตอบอย่างนอบน้อม

“แล้วเราจะรู้ข่าวจากมินาลินได้อย่างไรล่ะ” วชิรย์ยังส่งคำถาม
ออกมาอย่างอยากรู้

“พอไปถึงหมู่บ้านของญาติผมก็สามารถรับฟังข่าวสารได้ครับ
เพราะเดี๋ยวนี้โทรศัพท์มีทั่วถึงแล้ว เขาใช้จานดาวเทียม”

“โทรศัพท์ไม่มีใช้หรือ”

“หมู่บ้านนั้นไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ครับ และที่สำคัญเราใช้
โทรศัพท์ไม่ได้ อาจจะถูกฝ่ายท่านดาร์ธดั๊กฟังและส่งคนติดตามมาได้”

ไพโรสณฑ์ขับรถไปตามทางที่ขรุขระ เงามันไม้และโชดหินสะท้อน
แสงจันทร์ให้เห็นเป็นระยะๆ ทุกคนต่างนั่งนิ่งใช้ความคิดไปคนละทาง
ไม่ถึงสองชั่วโมงรถที่วิ่งมาก็ทำท่ากระตุกแล้วหยุดลง

“มีอะไรที่ท่านไพโรสณฑ์” ชเนตตีถามด้วยความสงสัย

“ลงมาก่อนเถอะคุณชเนตตี ไม่รู้รถมีปัญหาอะไร” เขาเดินลงมา
ยังประตูที่ชเนตตีนั่งอยู่พร้อมกระชากประตูเปิดออกในมือของเขามี
ปืนสั้นที่ขึ้นไกจ่อมายังชเนตตี

“ท่านทำอะไรของท่าน ไพโรสณฑ์” ชเนตตีจ้องหน้าผู้บัญชาการ
ทหารที่วาลินไว้ใจที่สุดอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“ลงมาเถอะ ผมไม่มีเวลาอธิบาย ทุกอย่างมันจบลงแล้ว”

“ถ้าฉันไม่ยอมลงล่ะ”

ปัง ๆ ๆ!!!

“วชิรย์...”

เสียงชเนตตีร้องดังด้วยความตกใจหลังเสียงปืนดังขึ้นสามนัด
ซ้อน จากนั้นไม่นานรถยุโรปคันหรูก็เคลื่อนตัวออกจากที่จอดพุ่งตรงไป

ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เส้นทางที่รถแล่นผ่านยังคงคดเคี้ยวไปตามไหล่เขา พลขับจำเป็น
ขับรถอย่างระมัดระวังแต่ก็ยังคงเหยียบคันเร่งอย่างรีบร้อน

“วชิร เป็นอย่างไรบ้าง ลูกเจ็บตรงไหนบ้างรีเปลา”

ผู้เป็นแม่ที่นั่งข้างพลขับจำเป็นลูบคลำไปตามแขนขาของลูกชาย

“ไม่เจ็บตรงไหนเลยคุณชเนตตี ลูกชายของคุณเก่งกว่าที่คิดไว้
นะจะบอกให้”

เสียงคุยหยอกล้อพ้อจะช่วยให้สองแม่ลูกคลายความเครียดลง
ไปได้บ้างในยามสถานการณ์คับขันเช่นนี้ นี่คงเป็นอีกหนึ่งข้อของหนุ่ม
น้อยผู้นี้ แม้ยามวิกฤตเขาก็ยังสามารถควบคุมสถานการณ์และอารมณ์
ได้เป็นอย่างดี ชเนตตีเองถึงจะเด็ดเดี่ยวแค่ไหน เหตุการณ์ที่ถูกไพรสณฑ์
ใช้ปืนจ่อที่ศีรษะ และท่าทางเหมือนไม่ยอมเสียเวลาที่จะเหนียวไถ่แม้แต
นาทีเดียวของเขาทำให้เธอตกใจไม่น้อย แต่ครั้งสิ้นเสียงปืน เธอกลับ
ยังมีชีวิตอยู่ นั่นยิ่งทำให้เธอตกใจมากยิ่งขึ้น เธอจึงหันไปหาลูกชายทันที
ด้วยความเป็นห่วง เพียงไม่กี่วินาทีไพรสณฑ์ก็ทรุดลง ในมือของวชิร
มีปืนสั้นที่ยังมีกลิ่นดินปืนติดอยู่ที่ปลายกระบอก ทำให้เธอรู้สึกโล่งใจ
แต่ความตื่นเต้นยังไม่จางไปจากความรู้สึก

“ขอบคุณคุณพระคุณเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองให้เรารอดพ้น
เงื้อมมือคนทรยศ” เธอยกมืออันสั่นเทาขึ้นประนม น้ำตาคลอเข้าขณะ
เปล่งวจา

“วชิร เราจะทำยังไงกันดี ลูกรู้จักเส้นทางนี้หรือเปล่า”

“แม่ครับ อย่างกังวลเลย ผมก็ยังไม่รู้ว่าตอนนี้เราอยู่ที่ไหน เรา
จะขับไปจนเจอทางแยก แล้วจะขับออกจากเส้นทางนี้เพื่อไม่ให้พวกของ
คาร์ณตามเราถูก ไม่รู้ว่าไอ้ไพรสณฑ์มันส่งสัญญาณอะไรไปให้ทาง
ไอ้คาร์ณบ้าง เป็นห่วงพ่อเหลือเกิน”

“ลูกรู้อย่างไรว่าไพร่สณฑ์หักหลังเรา”

“ผมสงสัยตั้งแต่เรื่องคลื่นวิทยุแล้วแม่ เวลาอย่างนี้เราจะไวใจใครได้ ดูอย่างท่านลุงดารัด เป็นเพื่อนรักกับพ่อแค่นั้นยังทำได้สิ่งที่สำคัญท่านปู่เป็นคนซุบเสียงลุงดารัดมากับมือ ให้ความรักเหมือนเป็นลูกตัวเอง บุญคุณมากมายขนาดนั้นยังทรยศกันได้ถึง”

“เราจะเหมารวมว่าทุกคนไม่น่าไวใจก็ไม่ได้นะลูก โลกนี้มีทั้งคนดีและคนเลว เราเพียงแต่โชคร้ายที่มีคนเลวอยู่ใกล้และไวใจพวกเขามากเกินไป”

ชเนตตีถอนหายใจและคิดถึงสามีที่ต้องต่อสู้อยู่เพียงลำพังที่มินาลิน

“การที่เราเป็นผู้นำ เราต้องดูคนให้ออกและทำให้เขารัก บางครั้งก็ต้องเชื่อใจกัน คนทุกคนไม่ได้เป็นเหมือนลุงดารัดทั้งหมด ลูกยังเด็ก ยังต้องเรียนรู้เรื่องอีกเยอะ อย่าเอาเรื่องของคนสองคนมาตัดสิน เราต้องพิจารณาให้รอบคอบด้วย”

“ครับแม่ ป่านนี้พ่อจะเป็นอย่างไรบ้างนะ ผมเป็นห่วงพ่อเหลือเกิน ทำไมเราต้องหนี ทำไมเราไม่อยู่ช่วยพ่อก่อน”

เสียงเค็วอย่างคนรู้สึกผิดของลูกชายทำให้ชเนตตีต้องหันมาให้กำลังใจ แม้ในส่วนตัวเธอจะห่วงใยสามีสุดที่รักอย่างเหลือล้น

“อย่าเสียใจที่เราหนีมาเพียงลำพัง เพราะถ้าเราอยู่ ท่านพ่อจะห่วงหน้าพะวงหลัง อาจจะทำให้เสียเปรียบได้ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น การที่เราเชื่อท่านพ่อซึ่งเป็นผู้นำที่มีประสบการณ์ในการปกครองย่อมจะเป็นหนทางเดียวที่เราจะทำได้ในเวลาที่คับขันเช่นนี้”

ความเด็ดเดี่ยวและเหตุผลของแม่ทำให้วชิรย์ยอมจำนน

รถเลี้ยวขึ้นไหล่เขาไปได้ไม่นาน ก็มีลำแสงจากรถอีกคันส่องมาให้เห็นอยู่ด้านล่างของถนน นั่นหมายความว่ามามีรถตามมาแน่นอน

“แม่ มีรถตามเรามา แบบนี้เราไม่ปลอดภัยแน่ แม่ครับไว้ใจผม
นะ ผมจะพาแม่ไปเอง”

ลูกชายวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นผู้นำในทันทีที่ต้องดูแลผู้เป็นแม่
เขาพูดเพื่อให้แม่มั่นใจในตัวเขา จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาทำให้เขาเ็นต
มั่นใจในตัวลูกชายว่าจะสามารถตัดสินใจและเป็นผู้ว่าการหนีได้อย่าง
แน่นอน เธอเพียงจะเห็นความเป็นผู้นำในตัวของผู้ชายฉายแววอย่าง
เด่นชัดก็ในวันนี้ จึงพยักหน้าให้เขาอย่างมั่นใจ

พลขับจำเป็นดับไฟหน้ารถแล้วจอดลงตรงข้างทาง พาแม่ลง
จากรถวิ่งไปหลบซ่อนตัวที่หลังชะง่อนหินที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของถนน จาก
การสำรวจด้วยสายตา ที่ตรงนี้เหมาะที่จะซ่อนตัวได้ดีที่สุดในเวลานี้
จากจุดนี้สามารถมองเห็นข้างล่างได้ทุกมุม และที่สำคัญวิธีคิดว
การแอบดูศัตรูใกล้ๆ อันตรายน้อยกว่าการดันดันหนีโดยไม่เห็นศัตรู
ผู้นำหนุ่มน้อยจูงมือแม่ไปหลบอยู่หลังชะง่อนหิน แล้วตัวเองก็เดินกลับ
มาที่รถอีกครั้ง จัดการชนล้มภาระเครื่องใช้ที่จำเป็นทุกอย่างออกจากรถ
ติดตัวเอาไว้เป็นการเตรียมพร้อมในการเดินทาง

หนุ่มน้อยกลบรอยเท้าที่เดินขึ้นสู่ชะง่อนหินอย่างแนบเนียน
ก่อนจะลงเท้าหนัก ๆ ให้เห็นเป็นเส้นทางที่วิ่งหนีไปอีกทางหนึ่งจนถึง
ธารน้ำ แล้วจึงวนมาอีกทางใช้ปลายเท้ากดเบา ๆ เดินไปที่ลำธารอีกรอบ
จากนั้นจึงเดินไปที่ชะง่อนหินและลบรอยเท้าตัวเองอย่างชำนาญ

สองแม่ลูกนอนราบแนบลำตัวลงกับแผ่นดิน วรชี้ห้ามไม่ให้แม่
โพล่ศีรษะขึ้นมาดูเป็นอันตราย ส่วนตัวเองเอาหน้าแนบกับแผ่นดิน
ที่ยื่นออกไปจนสุดใช้หมวกปิดทับศีรษะด้านบนจนดูเหมือนเป็นก้อนหิน
แล้วฟังสายตามองภาพข้างล่างอย่างเคียดแค้น

มินาลิน...

มินาลิน...

พ่อ...

จะเป็นอย่างไรบ้างหนอ...

มินาลิน... แคว้นเล็กๆ ที่ปกครองผู้คนล้านกว่าชีวิตอย่างสงบสุขมานานแสนนานด้วยต้นตระกูลของพ่อผ่านมาหลายชั่วอายุคน ผู้คนในแคว้นอยู่อย่างมีความสุข แม้ว่ามินาลินจะยังไม่ได้สถาปนาตัวเองเป็นประเทศ แต่ประชาชนต่างยกให้ผู้นำแคว้นเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมดด้วยความมั่งคั่งทางทรัพยากรทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดีกันถ้วนหน้า ผู้นำแคว้นทุกคนที่ผ่านมากปกครองบ้านเมืองด้วยความยุติธรรม มีกฎหมายของแคว้นเป็นหลักในการปกครอง และยังเป็นแคว้นที่รักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมได้อย่างดีเยี่ยม ปัญหาภายในแคว้นไม่เคยมีมาก่อนเลยตั้งแต่ต้นตระกูลของพ่อปกครองมา ผู้นำทุกคนเป็นที่รักใคร่ของประชาชน จนกระทั่งไม่นานมานี้พ่อปรารถนาที่จะสถาปนาแคว้นให้เป็นประเทศเสียที่จะได้มีสถานะทัดเทียมชาติอื่น แต่เพียงไม่นานปัญหาความขัดแย้งของคณะผู้ปกครองแคว้นก็เริ่มขึ้น สุดท้ายความมักใหญ่ของคนที่ทำเอาแคว้นมินาลินลุกเป็นไฟจนได้

เสียงรถที่ดังโกล้เข้ามาทำให้หนุ่มน้อยลูกชายผู้นำแคว้นนามวชิรตื่นจากภวังค์ เขารีบขยับตัวแนบกับโซดหิ้นสายตาจ้องไปยังเป้าหมายมือข้างหนึ่งจับแม่เอาไว้แน่นเหมือนส่งผ่านความรักและกำลังใจให้แก่เธอ

รถคันนั้นแล่นมาจอดโกล้ๆ กับรถของวชิร ชายฉกรรจ์สามคนลงมาจากรถ หนึ่งในนั้นรูปร่างบึกบึนแต่งตัวภูมิฐานด้วยเสื้อโค้ด สวมหมวกสีดำ เขาเดินสำรวจรอบๆ รถด้วยท่าทีสงสัย สองคนที่เหลือฉายไฟไปรอบๆ บริเวณ เสียงสนทนาผ่านเข้ามายังโสตประสาทของสองแม่ลูกผู้กำลังหนีภัย

“รถของใครกันทำไมมาจอดทิ้งไว้แบบนี้ หรือมีอุบัติเหตุ แต่ไม่เห็นมีร่องรอย ส่องดูให้ทั่วซิ มีคนเจ็บอยู่แถวๆ นี้รีเปล่าจะได้ช่วย

ได้ทัน”

ชายสองคนถือไฟฉายส่องไปรอบ ๆ อย่างละเอียดอีกครั้ง

“มีใครบาดเจ็บหรือเปล่าคะพอ” เสียงที่ตะโกนถามมาจากในรถ เป็นเสียงของผู้หญิง แล้วว่างบาง ๆ ก็ก้าวตามเสียงลงมาอย่างคล่องแคล่ว ทันทีที่เห็นเด็กสาว วชิรก็รู้ว่ารถคันนี้ไม่ใช่ศัตรูที่ตามล่าเขาและแม่

“พวกเราอยู่ทางนี้ครับท่าน” วชิรจูงมือชเนตตีผู้เป็นแม่ลงมาจากโชดหินด้วยความระแວดระวัง เมื่อมาถึงกลุ่มคนแปลกหน้า ชเนตตีก็ตรงไปหาชายที่แต่งตัวภูมิฐานคนนั้นทันที

“ท่านมาติสรฺ์ ดีใจเหลือเกินที่เจอท่าน” เสียงของชเนตตีทำให้ วชิรสงสัยว่าแม่รู้จักชายคนนี้ได้อย่างไร

“วชิร ท่านลุงมาติสรฺ์ เพื่อนของพ่อลูก”

“คุณชเนตตียกย่องผมเกินไป ผมไม่บังอาจไปเป็นเพื่อนกับท่านผู้นำแคว้นที่มั่งคั่งที่สุดหรอกครับ” ชายผู้ที่ชื่อมาติสรฺ์ก้มหัวให้กับชเนตตีอย่างเคารพ

“ท่านผู้นำแคว้นคือผู้มีพระคุณกับผม ท่านได้ช่วยชีวิตผมไว้เมื่อหลายสิบปีก่อนครับ หนุ่มน้อยคนนี่คือลูกชายของท่านใช่หรือไม่ครับ”

“ใช่ครับผม ผมวชิร ลูกชายคนเดียวของท่านพ่อวาสินครับ” เสียงแนะนำตัวอย่างชัดเจนของหนุ่มน้อยทำให้มาติสรฺ์ยิ้มอย่างชื่นชม

“บาริรย์ลูกสาวผมเองครับ”

สาวน้อยท่าทางปราดเปรียวยกมือไหว้ทักทายอย่างอ่อนหวาน

“ท่านลุงมาติสรฺ์เป็นผู้นำแคว้นที่อยู่ติดชายแดนแคว้นเราชื่อแคว้นมินทุ” เสียงแนะนำมาจากผู้เป็นแม่

“แล้วทำไมท่านทั้งสองมาจอดรถอยู่กลางป่าเช่นนี้เล่าครับ”

ลึนคำถามของผู้นำแคว้นมินทุนามมาติสรฺ์ ชเนตตีจึงได้เล่าเรื่องราวให้ฟังจนหมดลึน

“หลบไปอยู่กับผมก่อน ให้ลูกน้องของผมดันรถให้ตกลงไปในเหว

ชะ ให้พวกมันคิดว่าท่านวชิรซ์บรรดไม่ชำนาญพลัดตกลงไปในเหว เรื่องอื่น ๆ เราค่อยปรึกษากันอีกที ต้องรีบจัดการแล้วล่ะ”

“ขอบคุณท่านมาติสร์ เป็นโชคดีของเราสองแม่ลูกที่ได้พบท่าน”

“อย่าคิดอะไรมากเกินไป เป็นโอกาสอันดีที่ทำให้เราได้ตอบแทนบุญคุณของท่านผู้นำวาลิน”

คำตอบของมาติสร์ทำให้ชเนตตีถึงกับยกมือไหว้ด้วยความซาบซึ้ง

“คุณชเนตตีอย่าได้ทำอย่างนั้น ถ้าไม่รังเกียจถือเสียว่าผมเป็นพี่ชายคนหนึ่งที่พักพิงได้ยามทุกข์ผมจะภูมิใจยิ่งนัก”

“น้องและหลานต่างหากที่ต้องขอบคุณพี่ชายคนนี้ ถ้าพี่วาลินทราบคงจะรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง แม้อยามคับขันพี่วาลินยังได้บุญบารมีจากการช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้ลูกและเมียมีที่พักพิงยามยาก” เธอกล่าวด้วยความจริงใจ

“เรารีบเดินทางกันเถอะ เกิดเหตุแบบนี้การเดินทางอาจจะไม่ปลอดภัย ผ่านเข้าเขตแดนของมินทุได้เร็วเท่าไรก็จะปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น”

กว่าทั้งหมดจะเดินทางมาถึงเขตของแคว้นมินทุก็เกือบฟ้าสว่าง มาติสร์รับรองสองแม่ลูกที่เรือนพักของเขา และวางแผนไว้ว่าวันพรุ่งนี้ต้องหาวิธีปกป้องสองแม่ลูกอย่างดีที่สุด เป็นการแทนคุณท่านผู้นำวาลินที่เขาเต็มใจยิ่งนัก

2

“จักรราช ทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทหารแทนไพร่สนธิ์”

เป็นคำสั่งจุกเงินของวาลิน โดยมีเขาทำหน้าที่ผู้บัญชาการ
ประตุนิรภัยของคฤหาสน์แห่งมินาลินถูกปิดลงด้วยระบบอัตโนมัติ
วาลิน จักรราช และทหารไม่ถึงสิบนายที่มีอาวุธครบมือวิ่งกรูกันขึ้นไป
บนชั้นดาดฟ้าของคฤหาสน์ที่ออกแบบมาให้มองเห็นบริเวณหน้าบ้าน
ได้อย่างชัดเจน

“เราต้องตั้งหลักกันที่นี่ ไม่รู้ว่าตอนนี้ข้างนอกเป็นอย่างไร เรา
สามารถติดต่อหน่วยทหารที่อยู่ข้างนอกได้หรือยังจักรราช”

“ติดต่อไม่ได้เลยครับท่านผู้นำ กระผมได้ลองวิทยุ และใช้โทรศัพท์
ทั้งสองทางก็ไม่มีการตอบรับ”

“ถ้าอย่างนั้นไม่นานพวกมันคงมาถึงบ้านเราแล้วสินะ แสดงว่า
ทหารที่ดูแลอยู่รอบกำแพงชั้นนอกคงเสียที่ให้กับพวกมันตามรายงาน
ของท่านไพร่สนธิ์ จักรราช ท่านจงคุมทหารอยู่ที่นี้ครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่ง
ตามเรามา เราจะออกไปดูนอกกำแพง หากเพลิงพล้ำท่านจักรราชจะ
ได้ช่วยสกัดจากด้านบน อยู่บนนี้เราได้เปรียบ”

ตูม ๆ ๆ ๆ ๆ!!!!!!

ตุ้ม ๆ ๆ ๆ ๆ!!!!!!

ไม่ทันสิ้นคำสั่งของผู้นำแคว้น เสียงระเบิดก็ดังขึ้นอย่างสนั่น
หวั่นไหว ตามมาด้วยเสียงร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวด และเพียง
ไม่กี่วินาทีกลุ่มทหารฝ่ายตรงข้ามก็สามารถพังประตูกำแพงชั้นในเข้ามา
ถึงตัวคฤหาสน์แห่งมินาลินได้

มันเป็นปฏิบัติการที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบจริง ๆ

ทุกคนที่อยู่บนคาค้ำต่างระดมสาดกระสุนลงใส่ผู้บุกรุกอย่าง
ไม่ยั้ง โอกาสรอดของวาลินริบหรือลงทุกขณะ ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่จะทำให้
การต่อสู้ครั้งนี้ของพวกเขามีชัยชนะได้ แต่จากสถานการณ์แล้วความหวัง
ดูจะไม่เหลือเลย เป้าหมายการโจมตีครั้งนี้ไม่ได้หวังผลเพื่อข่มขู่หรือ
จับเป็น เพราะพวกมันฆ่าทุกคนที่ขัดขวาง และพุ่งเป้าการสังหารมาที่
ผู้นำแคว้นวาลินอย่างชัดเจน

ตุ้ม!!!!!!!

เสียงระเบิดดังขึ้นอีกครั้ง ทำเอาคฤหาสน์สั่นสะเทือนไปทั้งหลัง
ด้วยอำนาจอันรุนแรงของระเบิดชุดหลัง ทำให้ประตุนิรภัย
ไม่อาจต้านทานแรงระเบิดได้ เพียงเสี้ยววินาทีกลุ่มผู้รุกรานก็สามารถ
ประชิดตัวผู้นำแคว้น ในขณะที่ทหารทั้งสามนายที่อยู่ใกล้ตัวเขาต้อง
สังเวชชีวิตเพราะพยายามเข้าไปช่วยปกป้องเขา

“ทั้งปืนของท่านลงเสียเถอะท่านผู้นำ ทหารทุกนายของท่าน
ยอมอยู่ในอำนาจของเราหมดแล้ว” เสียงของดาร์ณผู้ทรยศดังขึ้นหลังจาก
ที่เขาเข้ามาประชิดตัวแล้วใช้ปืนจ่อไปที่ศีรษะของวาลิน

“ท่านต้องการอะไรดาร์ณ”

“เหตุการณ์มาถึงขั้นนี้แล้วท่านยังจะต้องการคำตอบจากกระผม

อยู่อีกหรือท่านวาสิณ”

“เราต้องการฟังจากปากท่าน” แม้จะตกอยู่ในฐานะเปลื้องปล้ำ แต่เสียงของวาสิณก็ยิ่งทรงอำนาจ ไม่ได้แสดงความหวาดกลัวใดๆ ออกมาเลย

“สิ่งที่เราต้องการคือตำแหน่งผู้นำแคว้น ครอบครองศิราพัชร อัญมณีประจำตำแหน่งผู้ครอบครองแคว้น และชีวิตของท่าน ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“แล้วทำไมไม่ฆ่าเราเสียล่ะ จะรออะไรในเมื่อท่านได้โอกาสนั้นแล้ว”

“ยังก่อนท่านวาสิณ การทำให้ท่านตายมันเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดในเวลานี้”

ดาร์ณเดินอย่างสามชุกไปหาวาสิณ ใช้ปากกระบอกปืนพกเซยคางผู้ที่เคยเป็นทั้งเพื่อนและนาย สายตาที่มองมายังวาสิณมีแต่แววแห่งความชิงชัง วาสิณรู้สึกเย็นยะเยือกไปถึงในอก อะไรหนอทำให้ดาร์ณรู้สึกกับเขาถึงเพียงนี้ ตั้งแต่รู้จักคนชื่อดาร์ณมากกว่าห้าสิบปี เขาไม่เคยได้รับรู้ความรู้สึกเช่นนี้ของดาร์ณมาก่อนเลย

“ความตายน้อยไปสำหรับมึง...ไอ้วาสิณ!! กูรอเวลานี้มานาน เวลาที่กูจะทำให้มึงเจ็บปวดให้สาสมกับการที่มึงโชคตีมาทั้งชีวิต เสวยสุขมาตั้งแต่เกิด มึงไม่เคยลิ้มรสแห่งความสูญเสีย ความไม่เท่าเทียม เพราะมึงเลือกเกิดมาโชคตี กูแพ้มึงมาเกือบทั้งชีวิต”

“มึงสูญเสียอะไรไ้ดาร์ณ” ความอดทนสุขุมของวาสิณลึนสุดลง ยังไม่ทันที่วาสิณจะพูดประโยคต่อไป

พลัก!!

เสียงด้ามปืนที่ตบลงมาอย่างแรงทำให้วาสิณหน้าหัน เลือดกลบปากในทันที

“มึงไม่มีสิทธิ์มาขึ้นกูมึงกับกูไอ้วาสิณ ไม่รู้เงาหัวตัวเอง”

ดาร์ณยืนลั่นด้วยอารมณ์ที่ไม่อาจจะควบคุมได้ เขาชี้หน้าวาสิณ

ที่เงยขึ้นมองด้วยสายตาอาฆาต

“มึงได้ทุกอย่างที่สมควรได้ ทั้ง ๆ ที่กูมีความสามารถไม่ต้อง
ไปกว่ามึง”

เขาทิ้งประโยคไว้เพียงเท่านั้นแล้วเดินวนไปมารอบตัววาลิน
เหมือนจะพยายามลดโทษะที่พุ่งพล่าน แล้วระบายอารมณ์ด้วยการใช้
หลังมือสะบัดไปที่หน้าของวาลิน

ฉาด!!

ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากปากของผู้นำแคว้นมินาลิน
มีเพียงเสียงขบฟันเพื่อข่มอารมณ์เท่านั้น

“ชเนตตีคือผู้หญิงที่กูรักที่สุด แต่สุดท้ายมึงก็ได้ครอบครองเธอ
มึงได้ทั้งกายและใจของผู้หญิงที่กูเคยรักและเทิดทูน เพราะมึงเธอถึงไม่
เคยขายตามองกู”

ดวงตาที่แดงก่ำของดาร์ธแสดงถึงความริ้วรานใจเมื่อเอ่ยนาม
ชเนตตี

“น้องหญิงไม่เคยรักมึง” วาลินโต้กลับ

“ใช่ เพราะมึงใจโหดวาลิน...เพราะมึง..ถ้าไม่มีมึง ชเนตตีต้องรักกู”

“ไม่มีทาง ชเนตตีจะไม่มีทางรักคนทรยศเช่นมึง” วาลินตอบได้
อย่างไม่กลัวความตาย

ฉาด ๆ ๆ!!

เสียงหลังมือกระทบลงบนใบหน้าของวาลินซ้ำอีกครั้ง

“มึงไม่ต้องมาอย่า วันนี้ต่อให้ชเนตตีรักมึงแทบตายก็ไม่มีวันที่
มึงจะได้เจอหน้ากันอีก พวกมึงต้องตายตกไปตามกัน กูจะครอบครอง
ทุกอย่างที่มึงเคยมี...กูรอเวลานี้มานานหลายสิบปี..วันนี้คือวันของกู”

ดาร์ธชี้หน้าวาลินอย่างลึมตัวที่ถูกรังจี้จุดดำในหัวใจ

“พ่อของมึงดูเหมือนมีพระคุณที่ซุบเสียงกู แต่มึงรู้มัยว่ากูไม่เคย
รู้สึกสำนึกในบุญคุณนั้นเลย เพราะอะไรนะหรือ...เพราะพ่อของมึงเลี้ยง

กูเพื่อให้มาเป็นเพื่อนเล่น เป็นซำรับใช้ สนองความสุขให้กับมึงเท่านั้น!!”

ดาร์ณ ผู้ที่เคยมีบุคลิกสงบเสงี่ยมสุขุมในอดีต บัดนี้เหมือนกับ
มีวิญญาณร้ายเข้าสิง

“กูยังไม่ให้มึงตายง่าย ๆ กูจะให้มึงตายอย่างทรมาน กระสุน
นัดเดียวเจาะกะโหลกมึงมันสลายเกินไป ไม่สาสมกับความแค้นที่กูมี
มาหลายสิบปี”

“เอาสิ ที่ของมึงแล้วนี่ แต่อย่าหวังว่ากูจะร้องขอชีวิต ไอ้คน
ทรยศ กำพืดของมึงที่เป็นลูกโจรมันไม่สามารถขัดเกล้าได้ด้วยความรัก
และความดีที่ท่านพ่อและกুমี้ให้มึง กูยอมตาย”

ฉาด ๆ!!

เสียงนี้ทำให้หน้าของวาลินชาไปด้วยพลังแห่งความแค้นของ
ดาร์ณ

“สร้อยศิราภัสร์อยู่ไหน”

“มันอยู่ในที่ที่ปลอดภัยที่สุด กูไม่มีวันยอมให้มึงได้ไปหรอก”

“มึงคิดว่ากูไม่รู้หรือว่ามันอยู่ไหน ห้องเก็บอัญมณีแห่งการเป็น
ผู้นำ เปิดได้โดยใช้ระบบสแกนลายนิ้วมือซึ่งมีของมึง มึงจะให้คนของกู
ลากมึงไปเปิดหรือจะให้กูเอาแต่นิ้วมึงไป”

ดาร์ณขมขู่อย่างผู้กำชัยชนะ

“เอาศพกูไปเปิดสิ” วาลินทำทนาย

“จับมือมันไว้ ดัดนิ้วชี้ซ้ายมา ข้าจะเอาไปเปิดเอง”

ทหารของดาร์ณจับมือซ้ายของวาลินวางกับพื้น ขณะที่ดาร์ณ
ถอดมือออกจากเอวด้วยแววดาตุตันไว้ความปรารถ

“กูไม่เอาศพมึงไปหรอกมันหนัก กูจะเอาแต่นิ้วไป” เขาพูดแล้ว
กดมือจับ เลือดของวาลินพุ่งกระฉูด เขากัดฟันเห็งอากาพแตก ตัวลั่น
ระริกด้วยความเจ็บปวด แต่ไม่มีเสียงร้องใดๆ ออกมาจากปากของเขา
ดาร์ณก้มลงเก็บนิ้วชี้ซ้ายของเพื่อนรักมาถือไว้

“อัญมณีที่มีค่าที่สุดแห่งมินาลิน มันไม่ใช่แค่เพชรเม็ดเดียว แต่มันหมายถึงอำนาจทุกอย่างของมินาลินอยู่ในมือคุณแล้ว ฮ่า ๆ ๆ ๆ” เขาหัวเราะเหมือนคนไร้สติ

“เอาฉันไปจัดการ” ลีนคำสั่งเฉียบขาดของดาร์ธ ทหารในชุดไอ้โม่งสองคนก็ถลามาช่วยอีกคนหนึ่งซึ่งจับวาลินเอาไว้

“จะให้ทำอะไรครับท่าน” เป็นคำถามที่แฝงแววสอพลอของทหารคนหนึ่ง

“เอาฉันไปที่สวนสาธารณะท้ายเหมือง สถานที่ที่มันเคยไปพลอดรักกับชเนตตี และสถานที่ ๆ มันใช้จัดพิธีแต่งงาน แล้วจัดการกรีตมันที่ละนิรธาด้วยน้ำเกลือ ให้มันตายเพราะเจ็บปวดมันถึงจะสะใจกู ฮะ ๆ ๆ ๆ”

ดาร์ธหัวเราะเหมือนคนบ้า

“ใครกล้าทำให้มันตายอย่างทรมาณที่สุด เดินออกมา แล้วกูจะให้รางวัล”

“ผมขออาสาครับท่านดาร์ธ”

เสียงของนายทหารนาม ซาคร เพื่อนสนิทของ ดิศรณี ลูกชายคนเดียวของดาร์ธดังขึ้น เขาเข้ามาเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ แต่เวลานี้เขาได้แสดงตัวเป็นพวกเดียวกับดาร์ธแล้ว ทำให้ดาร์ธพึงพอใจอย่างยิ่ง

“ไอ้ลูกชาย เอ็งแน่นมากที่กล้า บอกมาอยากได้อะไรตอบแทน”

ซาครนั่งคิดสักพักแล้วตอบว่า

“การฆ่าให้ตายอย่างทรมาณ ถ้าประชาชนทราบข่าวจะเป็นการไม่ดีต่อการขึ้นเป็นผู้นำคว้นของท่าน”

“แล้วจะทำยังไงซาคร” เหตุผลของซาครทำให้ดาร์ธเริ่มได้สติแล้วครุ่นคิดตาม

“กระผมขอรับที่จะจัดการการตายของท่านวาลินเอง กระผมขอทหารอีกสองนาย แล้วจะเก็บภาพถ่ายมาให้ท่านเป็นที่ระลึก สำหรับ

รางวัล กระผมขอให้ท่านได้เห็นผลงานจากภาพถ่ายของกระผมก่อน ซึ่งรับรองว่าท่านต้องพึงพอใจ”

“ได้เลยไอ้ลูกชาย ฉันไวใจแก่นะชาคร เพราะแกคือเพื่อนรัก ของดิศรณ์ และที่สำคัญแกฉลาดล้ำ เสร็จภารกิจนี้ฉันจะตบรางวัลให้อย่างงาม เอามันไปเลย ฉันทยกให้”

แต่ก่อนที่ทหารจะนำรางวัลของวาสินผู้พ่ายแพ้ออกไป พลัก ๆ!!!

เสียงโลหะกระทบลงบนใบหน้าของวาสินอีกสองครั้งทำให้เขาแน่นิ่งไปทันที เสียงหัวเราะอย่างสะใจของดาร์ธดั่งกึกก้อง

นายทหารสองคนที่ชาครเลือกไว้เข้ามาจุดธูปกราบวาสินลงไปที่หน้าคฤหาสน์ รถจี๊ปทหารสามคันแล่นเป็นขบวนเข้ามารับ ร่างที่ไร้สติของวาสินถูกผลักให้ขึ้นรถคันที่สอง ขนบข้างด้วยทหารของชาคร รถมุ่งหน้าไปยังสวนสาธารณะที่ห่างจากตัวเมืองมินาลินไปเกือบยี่สิบ กิโลเมตรในทันที

ดาร์ธยาม่าใจว่าได้ครอบครองมินาลินแล้ว จึงเข้าแจ้งบัญชาการแทนวาสินและประกาศให้ชาวมินาลินรู้ถึงการยึดอำนาจที่สำเร็จด้วยดีในครั้งนี้ เมื่อเสร็จสิ้นการประกาศผ่านสื่อ ดาร์ธถือนิวส์ของวาสินตรงไปที่ห้องนิรภัยที่เก็บสร้อยศิราพัชรทันที

ศิราพัชร อัญมณีประจำตำแหน่งผู้ครอบครองแคว้นมินาลิน เป็นสร้อยทองคำขาวประดับเพชรทั้งเส้น จี้เพชรขนาดใหญ่ทำมาจากเพชรที่ขุดพบในเหมืองใกล้แม่น้ำมินาลินเมื่อหลายร้อยปีก่อน น้ำเพชร มีประกายสีฟ้าเจิดจรัสในตอนกลางวัน และเปลี่ยนเป็นประกายสีแดงในเวลากลางวัน บรรพบุรุษต้นตระกูลของวาสินเป็นผู้ทำขึ้นมาและมอบให้เป็นสัญลักษณ์ของผู้นำแคว้น โดยจัดพิธีมอบศิราพัชรอย่างยิ่งใหญ่ให้กับผู้นำแคว้นคนใหม่สืบทอดกันมาจนเป็นประเพณีสำคัญที่สุดของแคว้น

ดาร์ธและทหารติดตามเดินมาถึงห้องนินรภัย เขาใช้นิ้วชี้ของ วาลินกดลงไปบนแผ่นสแกนสามครั้ง บานประตูของห้องก็เปิดออกช้า ๆ ภายในเป็นห้องที่ไม่ใหญ่นัก มีตู้ที่บุด้วยกระจกนินรภัยตั้งตระหง่าน อยู่กลางห้อง เพดานตกแต่งด้วยดวงไฟที่เสริมให้เพชรมีประกายระยิบ ระยับจนหากผู้พบเห็นเป็นคนที่จิตใจไม่แข็งแกร่งพอก็จะรู้สึกเกิดกิเลส ตัณหาขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

ดาร์ธถลันเข้าไปจับตู้กระจกในทันที เขาพยายามใช้นิ้วชี้ของ วาลินกดทาบไปที่แผ่นสแกนเช่นเดียวกับการเปิดประตู แต่ไม่สำเร็จ เขาขว้างนิ้วใส่ตู้นินรภัยด้วยความโกรธแค้น

“โอ้ววาลินมันวางยา เปิดได้แค่ห้อง แต่ตู้นินรภัยเปิดไม่ได้ ให้มัน รู้ไปว่าข้าจะไม่ได้ครอบครองคิราพัซร์” เขาก้าวออกมาจากห้อง “ไม่ต้อง ปิดประตูเดี๋ยวนี้มันน่าจะเปิดไม่ได้ ให้ช่างมาตรวจสอบว่าจะมีวิธี เปิดตู้นี้ได้อย่างไร”

เขาสั่งทหารที่ติดตามแล้วเดินออกไปอย่างหัวเสีย

สายของวันถัดมา ซาครกลับเข้ามารายงานผลปฏิบัติการและ มอบบภาพถ่ายสภาพศพของวาลินให้เป็นหลักฐานตามบัญชา ดาร์ธ หัวเราะร่าอย่างมีความสุขที่ได้เห็นภาพการทรมานและสภาพศพที่ แผลกเหลวของเพื่อนรัก ซาครไม่ทำให้เขาผิดหวัง เลียนหนามชีวิต ของเขาถูกขจัดไปแล้ว เหลือแต่การติดตามข่าวคราวของสองแม่ลูกที่ ไพรสณฑ์พาหนี ซึ่งนั่นก็เป็นไปตามแผนการที่วางเอาไว้ สองชีวิตที่เป็นเพียงหนึ่งหญิงและหนึ่งหนุ่มน้อยวัยเพียงสิบหกปีไม่ใช่เรื่องยาก ที่ผู้บัญชาการทหารอย่างไพรสณฑ์จะจัดการได้ ตอนนี้เขาเพียงแค่รอ การกลับมาพร้อมข่าวดีของไพรสณฑ์เท่านั้น

แต่...ในวันแรกของการครองมินาลิน ข่าวของไพรสณฑ์กลับเป็น ข่าวที่ทำให้เขาหัวเสียเป็นอย่างยิ่ง เมื่อสายข่าวแจ้งมาว่าได้พบศพ

ของไฟรสถนธ์และรถที่เป็นพาหนะอยู่ห่างจากจุดที่พบศพไปอีกหลายกิโลเมตร ที่สำคัญไม่มีร่องรอยของชนตติและลูกชายแม่แต่น้อย

“จะหนีไปไหนได้พ้น แคผู้หญิงกับเด็กคนหนึ่ง พวกเจ้าจะทำยังงี้ก็ได้ไปลากตัวมันมาให้ได้ภายในเจ็ดวัน ข้าจะมีรางวัลให้อย่างงาม แต่ถ้าตามหาตัวไม่ได้จะต้องโทษทางวินัยอย่างหนัก เพราะหากปล่อยไว้มันทั้งสองจะเป็นเสี้ยนหนามของแผ่นดินที่ข้าปกครอง!!”

นั่นคือประกาศิตแรกที่ทำให้ผู้คนที่เคยอยู่กันอย่างสงบเริ่มรับรู้ถึงความร้อนระอุของแผ่นดินแห่งมินาลิน

เมื่อมีการเปลี่ยนผู้นำแคว้น ทหารทุกนายต่างต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งของประมุขคนใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ใครกล้าคัดค้านหรือต่อต้านการสถาปนาตนเองของดาร์ธก็จะถูกจับและจำคุก การเชือดไก่ให้ลิงดูของดาร์ธทำให้เหล่าทหารไม่กล้าที่จะต่อต้าน อำนาจทุกอย่างจึงตกอยู่ในมือของดาร์ธ

การเมืองเปลี่ยน ความสุขของคนในแคว้นมินาลินก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย มวลความสุขของประชาชนชาวมินาลินที่ประเทศเพื่อนบ้านเคยอิจฉาที่แคว้นเล็กๆ เพียงแค่นี้ สามารถบริหารให้ประชาชนอยู่ดีกินดี เป็นแคว้นที่มั่งคั่งที่รักษาวัฒนธรรมของตัวเองเอาไว้ได้อย่างมีเอกลักษณ์ วัฒนธรรมต่างชาติไม่สามารถเข้าไปมีบทบาทกับวิถีชีวิตของคนเมืองนี้ได้เลย แต่นับจากวันนี้เป็นต้นไปความเป็นอยู่ที่สุขสบายจะมีให้เห็นอีกหรือไม่เป็นคำถามที่เกิดขึ้นในใจของคนที่จำใจต้องอยู่ภายใต้การปกครองของดาร์ธ

มุกริน ภรรยาของดาร์ธน่าจะดีใจอย่างยิ่งที่สามีของเธอมีอำนาจเหนือทุกคนในแคว้นมินาลิน แต่กลับหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะเธอรู้จักดาร์ธคนนี้ดีกว่าใครๆ สามีของเธอคนนี้ดูดี สุขุม เยือกเย็น

ก็เพียงภายนอก แต่ธาตุแท้ของเขาคือคนมักใหญ่ใฝ่สูง บ้าอำนาจ คนเช่นนี้จะปกครองบ้านเมืองให้เป็นสุขได้อย่างไร นี่คือสิ่งที่เธอหนักใจและเป็นทุกข์ เมื่อมีโอกาสได้คุยกับบุตรชายเธอจะคอยเตือนเขาทุกครั้งให้คอยระวัง คัดค้าน ตักเตือนผู้เป็นบิดาบ้าง ความเป็นคนทะเยอทะยานเอาแต่ใจตัวเองของคาร์ธเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่งในความคิดของมุกริน

“ดิสรณ์อยู่ช่วยงานท่านพ่อคอยปรามท่านบ้างนะลูก” มุกรินบอกลูกชายคนเดียวด้วยแววตาเศร้าหมอง

“คงไม่มีอะไรร้ายแรงหรอกครับแม่ ท่านพ่อก็คงปกครองบ้านเมืองไปตามกฎและวิธีการเดิม แม่อย่างกังวลไปเลย” ผู้เป็นลูกชายปลอบโยน

“แม่ควรจะได้ใจเสียด้วยซ้ำที่ได้เป็นเมียของผู้นำแคว้นที่มั่งคั่งจริงมัยครับ ท่านแม่” ลูกชายพยายามหยอกล้อให้แม่ลดความกังวลลง

“ลูกรู้จักพ่อหน่อยไป แม่รู้ว่าพ่อต้องการอะไร แต่ไม่มีแรงจะคัดทานได้ ยิ่งได้ครองอำนาจเช่นนี้ ใครจะกล้าขัดใจ ความร้ายกาจของพ่อมีอยู่ในตัวไม่น้อย แม่อยากฝากความหวังไว้กับลูก ลูกคนเดียวที่พ่อจะพึ่งเมื่อยามที่เขาทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมไม่ควร แม่ฝากไว้แค่นี้ วันหนึ่งลูกจะรู้ว่าพ่อต้องการอะไรกันแน่ หรือแค่ต้องการเป็นผู้นำแคว้นและแก้แค้นท่านวาสิน เวลาจะให้คำตอบลูกเอง”

“ครับแม่ ผมจะจำไว้” ดิสรณ์รับคำแม่แล้วกล่าวต่อ “ซาครบอกว่าพาท่านวาสินไปจัดการตามที่พ่อสั่ง แดมยังเก็บภาพถ่ายมาเป็นหลักฐาน ตอนนี้เขาได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารแทนไพรสณฑ์เป็นการตอบแทนความดีความชอบ”

“ทำไมไม่กลัวบาปกรรมบ้างนะ ท่านวาสินกับท่านพ่อของเขา มีบุญคุณกับพ่อขนาดนั้น ทำไมดาร์ธทำได้ลงคอ แม่ไม่เข้าใจเลย”

มุกรินไม่อาจจะกลืนน้ำตาแห่งความเสียใจต่อการกระทำของ

สามี่ไว้ได้ การห้ามปรามไม่ให้เขากระทำการใหญ่โตครั้งนี้ไม่เป็นผล ซ้ำยังส่งผลเสียมาถึงเธออย่างเห็นได้ชัด หลังการยึดครองมินาลินได้ เขาก็ไม่มาใส่ใจดูแลเธออีกเลย เธอถูกแยกให้มาอยู่ที่เรือนด้านหลังของคฤหาสน์ ห้ามไปยุ่งกับส่วนหน้าถ้าไม่มีคำสั่ง ตอนนี้มีเธอมีเพียงลูกชายเท่านั้นที่คอยแวะมาหา มาอยู่เป็นเพื่อนในยามว่าง

หลังงานพิธีสถาปนาตัวเองเป็นผู้นำแคว้นคนใหม่ที่เธอต้องเข้าร่วมในฐานะสตรีหมายเลขหนึ่งตามศักดิ์ที่ควรเป็นแล้ว จากวันนั้นจนถึงวันนี้มูกรินไม่เคยได้พบหน้าดาร์ณอีกเลย เขาไม่เคยสนใจใยดีเธอ แม้เมื่อก่อนก็เป็นเช่นนี้อยู่บ้าง เขาทำอะไรทุกอย่างตามใจตัว อยากจะกลับบ้านหรือไม่กลับเธอไม่เคยเรียกร้องอะไรได้ แต่ตอนนี้มันหนักหนาขึ้นกว่าเดิม แม้เธอจะรู้จักนิสัยของสามี่ดีแต่ก็อดที่จะเสียใจไม่ได้

“ตอนนี้เราแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว คงต้องทำใจและเดินหน้าต่อไป แม้ลูกจะไม่เห็นด้วยกับท่านพ่อทั้งหมด แต่เหตุการณ์มันมาถึงขั้นนี้แล้ว เราต้องอยู่เคียงข้างพ่อ”

ติสรณ ลูกชายวัยยี่สิบห้าปีของดาร์ณเรียนจบเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของประเทศในแถบยุโรป ดาร์ณได้ส่งลูกชายไปเรียนด้านนี้ทั้ง ๆ ที่ติสรณไม่ได้ชอบเลย แต่คัดค้านความต้องการของพ่อไม่ได้ ความจริงจึงปรากฏในวันนี้ว่า ดาร์ณได้วางแผนเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว หลังการยึดอำนาจติสรณจึงถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าทีมเศรษฐกิจแทนเขาทันที

กลางทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่สุดลูกตา คือสถานที่ฝึกวิชาการต่อสู้ทุกรูปแบบของแคว้นมินทุ หนุ่มฉกรรจ์หลายคนกำลังเรียนรู้อิทธิป้องกันตัวจากครูฝึก มุมหนึ่งของลานฝึกเป็นมุมแมนปีน มาติสรณ์กำลังอธิบายและฝึกภาคปฏิบัติให้กับหนุ่มน้อยวัยสิบหกปีนามวชิรอย่างตั้งใจ จบจากการเรียนยิงปืนก็เข้าสู่หลักสูตรการต่อสู้แบบประชิดด้วยมีดสั้น

ดาบ คาราเต้ และมวยไทย เขารู้สึกอยู่ในส่วนลึกของจิตใจว่าวันหนึ่ง วชิรจะต้องใช้วิชาการศึกษาต่อสู้เหล่านี้เพื่อตัวของเขาและแคว้นของเขา

วชิรเข้าเรียนวิชาการต่อสู้จากครูในแต่ละวิชาร่วมกับชายหนุ่มวัยเดียวกันในแคว้นมินทุ เพื่อนๆ ทุกคนรู้จักเขาในฐานะหลานชาย ท่านผู้นำแคว้นชื่อ ‘ชวิน’ เป็นลูกชายของน้องสาวที่มาจากเมืองไทยที่ชื่อเนตตี มาติสร์ได้ว่าจ้างครูจากเมืองไทยสามคนมาสอนวิชาการแก่ลูกและหลานของผู้นำแคว้นมินทุ นั่นก็คือ บาจาร์ยี ภูษณะ และวชิร แม้ว่าภูษณะจะเรียนจบหลักสูตรการทหารมาแล้วจากประเทศอังกฤษ แต่ด้านวิชาการป้องกันตัวและภาษาไทยยังต้องฝึกและเรียนร่วมกับวชิร และบาจาร์ยีเพิ่มขึ้นเพื่อให้เกิดความชำนาญตามคำสั่งของมาติสร์ การเรียนรู้ภาษาไทยของภูษณะก็เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ที่สุดของมินทุ ซึ่งทั้งหมดเป็นการวางแผนอนาคตอย่างมีระบบของหัวหน้าแคว้นนาม มาติสร์

“เก่งมากหลานชาย”

เสียงปรบมือและคำชมของลุงมาติสร์เป็นไปอย่างจริงใจ เมื่อวชิรสามารถพิชิตเป้าบินได้อย่างแม่นยำ

“ขอบคุณครับท่านลุง เพราะมีครูเก่งใจครับลูกศิษย์เลยต้องเก่งตาม” หยอดคำชมให้กับครูแล้วเดินไปยกมือกราบที่อกของผู้มีพระคุณ

“ถ้าผมกับแม่ไม่เจอท่านลุงป่านนี้เราจะมีชีวิตรอดอยู่หรือไม่ ยังไม่รู้ บุญคุณนี้เราจะไม่มีวันลืม”

น้ำเสียงจริงจังที่พูดกับผู้ที่เรียกตัวเองว่าลุง ทำให้มาติสร์อดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นลูบหัวผู้ที่ตั้งตนเป็นหลานอย่างรักใคร่ชื่นชม มาติสร์เองแม้จะมีลูกชายวัยใกล้เคียงกับวชิร แต่เขาเลี้ยงลูกชายอย่างพ่อของชาวมินทุ นั่นคือเลี้ยงให้ลูกรู้จักความแข็งแกร่ง เป็นผู้นำ เขาและลูกจึงเป็นเหมือนเพื่อนมากกว่าจะเป็นพ่อกับลูก ไม่เคยกอดหรือสัมผัส แสดงความรักเฉกเช่นพ่อพึงจะทำกับลูก แต่พอมาเจอวชิรที่ถูกเลี้ยงมา

ให้อ่อนโยนและเข้มแข็งควบคู่กัน ทำให้เขาทั้งในความเป็นชายนักสู้ และบุรุษผู้อ่อนโยนในตัวของคนๆ นี้ จนแอบชื่นชมไปยังพ่อและแม่ที่สอนลูกชายได้ดีเหลือเกิน

“ลุงได้ข่าวลับๆ มาว่าท่านผู้นำวาลินยังมีชีวิตอยู่ และได้รับการช่วยเหลือจากชาวบ้านคนหนึ่ง แต่ตอนนี้ยังไม่ทราบที่ท่านวาลินหลบหนีอยู่ที่ใด”

เป็นข่าวที่สร้างความยินดีและพลังในการต่อสู้ให้กับวชิรอย่างยิ่ง แม้จะไม่มีหลักฐานใดๆ ว่าข่าวนี้เป็นความจริง แต่เพียงกระแสข่าวก็ทำให้เขามีความหวังที่จะได้พบกับบิดา

“คงจะเป็นข่าวดีที่สุดในชีวิตของแม่”

วชิรรำพึงด้วยเสียงแผ่วเบาและสั้นน้อยๆ เมื่อคิดถึงความทุกข์ที่แม่ได้รับเมื่อต้องพลัดพรากจากพ่อ และข่าวนี้คงจะพอเยียวยาความเศร้าของแม่ได้บ้าง

จบจากการฝึกภาคสนาม วชิรก็ตรงรี่เข้าบ้าน เขาอยากบอกข่าวที่ดีที่สุดในชีวิตให้กับแม่

“แม่ครับ...คุณนายชเนตตีครับอยู่ไหน”

ไม่มีเสียงตอบของผู้เป็นแม่ วชิรเดินมาที่ระเบียงหลังบ้าน แก้อื้อที่แม่เคยนั่งเสมอๆ ก็ว่างเปล่า เขารู้สึกใจหาย แม่ไปไหน...ไม่เคยมีสักครั้งที่เขากลับเข้าบ้านแล้วจะไม่เจอแม่ แต่วันนี้แม่หายไปไหน

วชิรวิ่งลงไปที่สวนหลังบ้าน ปากก็ตะโกนเรียกหาแม่อยู่ตลอดเวลา

“แม่ครับ แม่อยู่ไหน”

“ไว้วายอะไรลูก แม่อยู่ทางนี้”

เสียงตอบรับทำให้วชิรโล่งใจขึ้นมาทันที ในช่วงเวลาที่มีศัตรูอยู่รอบตัว การหายไปของแม่ผู้เป็นที่รักเพียงเสี้ยววินาทีก็ทำให้รู้สึกใจหายได้อย่างไม่น่าเชื่อ เขาริ่งไปหาเตรียมจะกอดแม่แต่ภาพที่เห็น

ทำให้ต้องชะงัก แม่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ ชุดอะไรอยู่ในสวน

“ชุดอะไรครับคุณนายชเนตตี”

แม่เงยหน้าส่งยิ้มให้

“มาดูใกล้ ๆ ซิ”

กล่องโลหะขนาดเล็กเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณห้านิ้ว วางอยู่ในหลุมที่ขุดไว้ลึกพอประมาณ ชเนตตีเปิดมันออกแล้วหยิบกล่องเล็กๆ ที่วางอยู่ข้างในออกมาให้ลูกชายดู

“มันเป็นเพชรที่แม่นำมาด้วยในวันที่เราหนีออกมา สมบัติที่เรามีติดตัวมาทั้งหมดคือเพชร ท่านพ่อของลูกทราบดีว่าเราจะไม่ลำบาก ถ้าเราไม่ตาย แม่แยกเก็บไว้หลายที่ แล้วแม่จะบอกว่ามีที่ไหนบ้าง เวลาไม่มีแม่ ลูกจะได้ใช้มันในการกอบกู้มินาลิน”

ชเนตตีหยิบสร้อยเพชรขึ้นมาเส้นหนึ่ง

“สร้อยเส้นนี้แม่ตั้งใจจะเก็บไว้ให้ลูกเมื่ออายุครบยี่สิบปี มันเป็นสมบัติชิ้นเล็กๆ แต่มีค่ายิ่งสำหรับแม่เพราะมันเป็นสร้อยที่พ่อให้แม่ในวันหมั้นหมาย จี๊รูปหัวใจ สลักข้างหลังว่า ‘รักยิ่งชีวิต’ แม่อยากให้ลูกเก็บเอาไว้ หากวันใดลูกเจอคนที่รัก สร้อยเส้นนี้อาจจะมีประโยชน์ต่อลูก ยังมีเพชรอีกหลายเม็ดที่แม่ซ่อนไว้ คุณเม็ตนี่ เป็นเม็ดขนาดกลาง ราคาไม่ต่ำกว่าสิบล้าน”

วชิรยีนหน้าเข้าไปดูในกล่อง มันวางกองกันอยู่ไม่ต่ำกว่ายี่สิบเม็ด แม่หยิบมันออกมาหนึ่งเม็ดแล้วปิดกล่องฝักกลบอย่างชำนาญจนไม่เห็นร่องรอยของการชุดเลย

“เม็ดนี้แม่จะให้ท่านลุงมาดิสร์เอาไปขาย เพื่อเตรียมให้ลูกได้ไปเรียนที่เมืองไทย ที่นั่นลูกต้องใช้จ่ายไม่น้อย เราอยู่ที่นี้ไม่ต้องใช้จ่ายอะไรมาก แต่ถ้าออกไปต่างถิ่นเงินเป็นเรื่องสำคัญ และที่สำคัญยิ่งกว่าคือแม่ต้องการเก็บเพชรทุกเม็ดไว้ให้ลูกใช้เมื่อเรียนจบและกลับมากอบกู้มินาลินคืน แม่อยากบอกลูกว่าเรามีเงินมากพอที่จะทำอะไรก็ได้ แต่เรา

ต้องมีสติ มีความรู้ และเก่งในทุกด้านถึงจะชนะพวกมันได้”

“แม่ครับผมมีข่าวดีจะบอก แม่เอาเพชรมาโชว์จนผมเกือบลืมเรื่องสำคัญ”

“ข่าวดีสำหรับแม่ยังมีอีกหรือวชิร ถ้ามันจะเป็นข่าวดีของแม่จริงๆ มันต้องเป็นข่าวเดียวเท่านั้น”

เสียงของแม่ค่อยๆ หายเข้าไปในลำคอ ก้อนสะอื้นค่อยๆ ดังขึ้นมาแทน วชิรก็อดแม่ไว้แล้วก็ลงกระชับข้างหู

“ต้องเป็นข่าวดีที่สุดของแม่ ท่านลุงมาติสรได้ข่าวมาว่าท่านพ่อยังมีชีวิตอยู่ แต่ตอนนี้ยังไม่มีใครทราบว่าพ่อหลบอยู่ที่ไหน ท่านลุงมาติสรพยายามสืบหาอยู่”

ชเนตตียืนตัวแข็งด้วยความตกใจ น้ำตาเริ่มคลอหน่วย เธอกระวีกระวาดขึ้นเรือนเพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกายมือยังจูงมือลูกชายให้เดินตามมาพร้อมๆ กัน

“พี่วาลินเราคงได้เจอกันอีก” เธอพิมพ์แล้วหันไปพูดกับลูก

“วชิร...อีกอาทิตย์เดียวลูกต้องเดินทางไปเรียนต่อ คนของท่านลุงมาติสรได้เตรียมการไว้ให้แล้ว เราไปพบท่านลุงมาติสรกันเถอะ แม่อยากสอบถามเรื่องข่าวของพ่อและการไปเรียนต่อของลูก”

สีหน้าของแม่มีความหวังและแววตามีชีวิตชีวาขึ้นมาทันใด

“เดี๋ยวผมมีเรียนต่ออีกนิดหนึ่งครับ แม่จะรอผมหรือจะไปหาท่านลุงมาติสรเอง”

“รอก็ได้ เราควรไปคุยกับท่านลุงพร้อมกัน”

“นั่นเดี๋ยวผมจะรีบกลับมาครับแม่ครับ”

วชิรวิ่งลงบันไดไปด้วยความรีบร้อนเพราะเกรงว่าสองพี่น้องจะรอเขาอยู่ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะเขามาถึงห้องเรียนหลังฤดูฝนและบาจรีย์

“พี่ภู ชั่วโมงนี้เราเรียนวิชาอะไรนะครับ”

“ภาษาไทย”

พี่ถูกกลายเป็นพี่ชายคนใหม่ของวชิร บางทีเขาเองอดคิดไม่ได้ว่าทำไมนะคนที่ท่านปู่และท่านพ่อเลี้ยงดูให้อาหาร ที่พัก ส่งเสียให้เรียน มีความเป็นอยู่ที่ดี หน้าที่การงานที่สูงส่งอย่างดาร์ธจึงไม่ลำบากในบุญคุณนั้นเลย แต่กับคนอื่นที่พ่อเคยช่วยชีวิตไว้เพียงครั้งเดียวกลับกลายเป็นคนที่เป็นที่พึ่งยามยากได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“พี่ชวิน ขอลอกการบ้านหน่อยสิ ยากมากเลย”

สาวน้อยบาจรี้ออดอ้อนพี่ชายคนใหม่ที่เธอแอบชื่นชอบ

“ทำเองซิครับ ไม่ทำเองจะสอบผ่านได้อย่างไร อีกอย่างถ้าท่านลุงรู้ว่าพี่ให้น้องบาจรี้อลอกการบ้านท่านคงตำหนิพี่ที่ช่วยน้องในทางที่ผิด”

บาจรี้อทำหน้ามู่ยอย่างไม่สบอารมณ์ ทำไมวชิรจะไม่รู้ว่าสาวน้อยลูกสาวผู้นำแห่งมินทุให้ความสนใจเขา เพราะเธอแสดงความรู้สึกออกมาอย่างเปิดเผย แต่เขาเองกลับไม่ได้คิดอะไรกับเธอเพราะอยากจะทำใจเรียนและทำให้ความหวังของแม่บรรลุผล การกอบกู้มินาลินและตามหาพ่ออันเป็นที่รักคือภารกิจอันหนักหน่วงทำให้เขาไม่อยากจะเสียเวลากับอารมณ์รักตามวัย การได้ข่าวเรื่องพ่อในวันนี้ทำให้เขายังมีกำลังใจในการจะกอบกู้มินาลินคืนจากดาร์ธ และเขามีเวลาอยู่ที่มินทุอีกเพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้นก่อนจะย้ายไปอยู่เมืองไทยเพื่อเตรียมตัวเข้าเรียนต่อด้านการทหารที่นั่น เรื่องของบาจรี้อจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“พี่ชวินจะไปเมืองไทยวันไหนคะ”

“สัปดาห์หน้าครับ ยังไม่รู้ว่าจะวันไหนเดี๋ยวจะไปปรึกษาท่านลุง มาติสรพร้อมกับแม่ครับ”

“เห็นพ่อบอกว่าจะให้พี่ตามไปส่งด้วย ที่พักทางโน้นพ่อให้คนไปจัดการเตรียมไว้ให้แล้ว แต่ท่านก็อยากให้พี่ไปช่วยดูความเรียบร้อย

อีกที”

“ท่านลุงมาติสรร์เป็นห่วงผมมากเกินไป ผมดูแลตัวเองได้ ไม่น่า
รบกวนพี่ๆเลยครับ”

“ไม่รบกวนหรอก พี่อาสาเอง อยากออกจากแคว้นไปเปิดหู
เปิดตาบ้าง”

“น้องไปด้วยได้มั๊ยพี่ชาย” บาจรีรี่เข้ามากอดแขนพี่ชายเริ่ม
ปฏิบัติกรอ่อนในทันที

“ไม่ได้หรอก พ่อไม่อนุญาต”

“ทำไมไปกับพี่ชายกับพี่ชวินไม่เห็นจะน่ากลัว แต่ละคนเก่ง ๆ
ทั้งนั้น”

“ไม่ใช่เรื่องความน่ากลัว มันเป็นเรื่องของความไม่สะดวก เรา
จะไปแบบเจียบ ๆ ต้องไปติดต่อผู้ใหญ่ทางฝ่ายไทย ต้องจัดการเรื่อง
หลักฐานการเข้าเรียนให้ชวินด้วย ไม่สะดวกแน่นอนน้องพี่”

ภุษณะอธิบายยืดยาว โดยไม่ยอมให้น้องสาวปล่อยลูกอ่อน
ลูกต่อไป

“ไม่ไปก็ได้” เธอตอบด้วยความน้อยใจ

“เอาไว้ค่อยไปเที่ยวทีหลังก็ได้นี่ครับ พี่ต้องอยู่ที่นั่นหลายปี
กว่าจะเรียนจบ”

วชิรรัฐลี้กสงสารจึงให้ความหวังกับเธอ บาจรีรี่แสดงอาการดีใจ
จนออกนอกหน้า

“จริง ๆ นะพี่ชวินสัญญากับบาจรีรี่แล้วนะ ห้ามคืนคำล่ะ”

“ครับผม” เขารับคำแล้วยิ้มให้เธอด้วยความเอ็นดู

ครูสอนภาษาไทยเข้ามาขัดจังหวะการสนทนาพอดี ทำให้
ทั้งสามต้องหันไปเรียนต่อ

หลังเลิกเรียนวชิรก็แยกตัวไปรับชเนตติเพื่อไปพบมาติสรร์ที่
บ้านพักของเขา การวางแผนเรื่องที่พัก การเดินทางรวมถึงการเตรียม